

În acea după-amiază, Adina era ca un titirez. Alerga dintr-un colț în altul al camerei, fără să știe exact ce caută, și se simțea ca și când ar fi vrut să desfacă o pernă și să împrăstie fulgii în toată sufrageria proaspăt curățată de mami. Mai simțise asta și înainte: se chema furie. Mami îi spusese că, atunci când se simte așa, ar fi de ajutor să respire adânc, să tragă o gură maaare de aer în piept, apoi să îi dea drumul afară și să facă asta încă o dată și încă o dată, până se va simți mai bine și își va da seama ce o supără, de fapt. Însă ea avea o idee mai bună. În loc să înghită aer, ar putea înghiți o felie din tortul cu frișcă pe care mami îl pregătise pentru ziua ei, care era abia mâine. Se gândi o secundă. Ar fi putut să încerce să o înduplece pe mami să îi dea o felie. Totuși, tocmai își mâncase desertul și, când nimeni nu era în preajmă, reușise să înșface din sertarul din bucătărie și câțiva biscuiți cu cremă. Cu siguranță, nu va mai primi și alte dulciuri în seara asta. Parcă o auzea pe mami: „Iubito, burtica ta nu ar fi deloc fericită cu atâtea dulciuri în ea. Ce zici de câteva felii de măr? Sau o banană? Știi că dulciurile te agită seara!”

Adina își alungă din minte cuvintele mamei. Știa că se va simți mai bine după ce va lua câteva lingurițe din tortul cu frișcă. Doar nu făcea nimic rău. Dacă prăjitura ar fi fost atât de nesănătoasă, de ce ar mai fi preparat-o mami chiar pentru ziua ei?

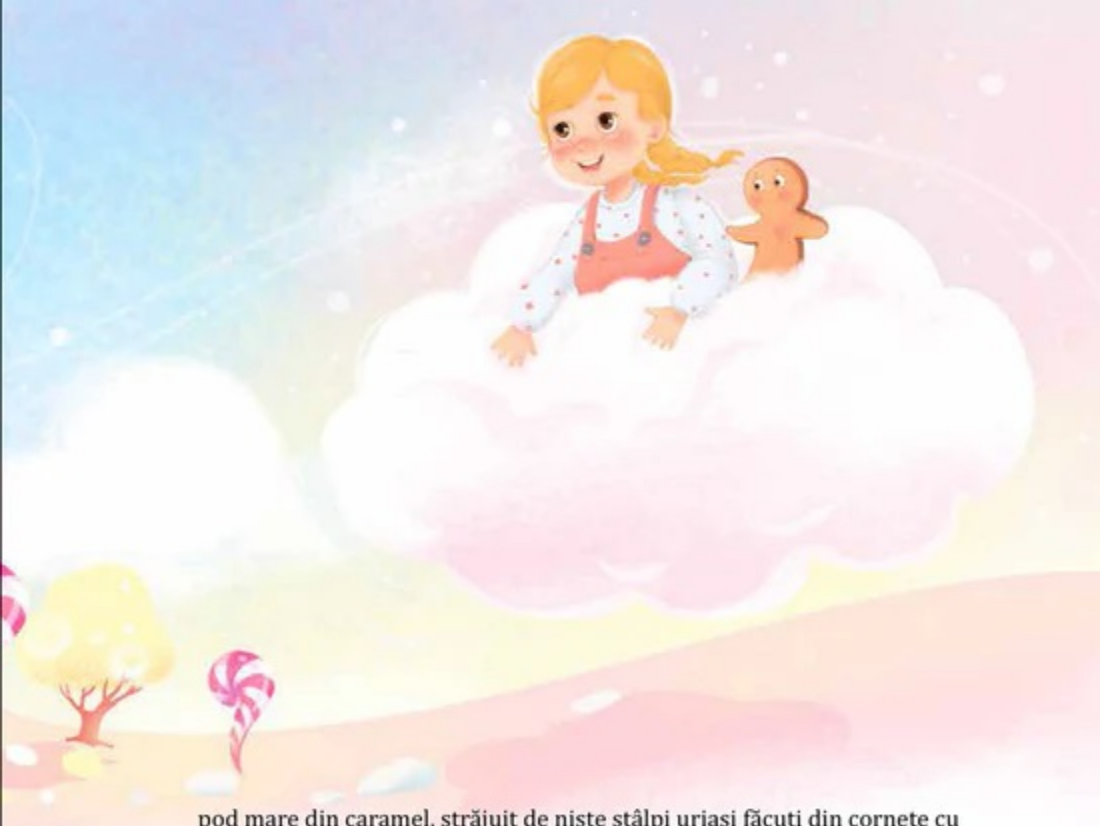
Tiptil-tiptil, Adina ieși din sufragerie, unde mami și tati discutau, în timp ce strângeau masa împreună, la fel ca în fiecare seară. Intră în bucătărie și, cât ai clipi, ajunsese în fața frigiderului, unde se afla minunatul tort aniversar. Bun. Tot ce trebuia să facă acum era să guste fără ca mami să observe. Se strădui să ia o linguriță de frișcă de pe deasupra, fără să miște tortul de la locul său. Mmmmm, era delicios! Mai luă câteva lingurițe, când, fără să-și dea seama, mișcă suportul pe care se afla tortul și, buf! În clipa următoare, jumătate din el zăcea pe jos.

Adina îl prinse pe Biscu de mână, întrebându-se ce fel de magie o mai fi și asta, însă nu avu multă vreme să se gândească. Cât ai clipi, simți că piciorușele i se dezlipesc de pe podeaua bucătăriei și, de îndată, ateriză pe o suprafață pufoasă, de parcă ar fi fost de frișcă. Când, în cele din urmă, deschise ochii și dădu drumul mâinii lui Biscu, Adina își dădu seama că avea dreptate. Suprafața pe care se aflau acum era făcută din frișcă delicioasă.

Ia te uită! Fetița privi de jur împrejur și rămase, pentru câteva secunde, cu gura deschisă. Totul arăta absolut splendid! Copacii erau încărcăți de coroane din vată de zahăr colorată, iar de crengi atârnavă jeleuri acoperite cu zahăr de toate formele și mărimile pe care Adina le cunoștea. Aleile erau făcute din beza, iar clădirile păreau a fi construite din briose, fursecuri și napolitane. Dar asta nu era nimic! Adina zări râurile care treceau pe sub un

pod mare din caramel, străjuit de niște stâlpi uriași făcuți din cornete cu înghețată de diferite arome: curgeau, delicioase, fără a se amesteca, un râu din ciocolată albă și unul din ciocolată neagră, ambele revărsându-se într-o cascadă înaltă.

— Bun venit, Adina! Iată, acesta este Ținutul Dulciurilor. Ești pregătită să îl cunoști pe prea-îndulcitul nostru rege?

— Abia aștept să-l cunosc! țopăi Adina tot mai entuziasmă.

Se părea că visul său chiar devenise realitate.

— Să pornim către cartierul Dulceață, unde se află Palatul Bombonică!

Dar ce splendoare! se gândea Adina. Oriunde priveai, vedeai omuleți simpatici, nu mai înalți decât ea și Biscu, trebăluind și preparând tot soiul de prăjituri sofisticate și dulcețuri care de care mai aromate, sau lucrând în grădini de unde, în loc de flori, răsăreau gogoși pudrate, briose glazurate, fursecuri și acadele.